

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Σάββατον 1 Ιανουαρίου 1950 (Π.Ο.Η.) Έτος β'. Αριθ. 77—Τιμή Φύλλου Δραχ. 500	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ο 'Επίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Έξάμηνος δραχ. 7.000—Έτησία δραχ. 12.000 Έξωτερικού: Έξάμ. δολ. 2.50—Έτησία δολ. 5
Γραφεία : Όδus Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΕΥΧΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ

Τέκνα έν Κυρίω άγαπητά και περιπόθητα. Χάρις εΐη και ειρήνη υμίν από Θεού, παρ' ήμών δέ ευχή και εύλογία. Είς τό μεταίχιμιον του δύοντος χρόνου, όστις παραπέμπεται είς την άβυσσον της αιωνιότητος, και του έπ' αίσίους άνατελλοντος νέου της Χάριτος και της Χρηστότητος ένιαυτού, καλώς είθισται, όπως συγχαίροντες άλλήλους εύχόμεθα τά δέοντα διά την κατ' άμφω υγείαν και ευτυχίαν πάντων, τών άποτελούντων την κατ' οίκον Έκκλησίαν. Τω χριστιανικώ τούτω έθι στοιχοδύντες και ήμείς επί τη εισόδω ήμών τών Γ.Ο.Χ. είς τόν έπ' αίσίους άνατειλάντα νέον χρόνον συγχαίροντες εύχόμεθα από καρδίας είς πάντα τά πνευματικά ήμών τέκνα υγείαν και πάσαν από θεού χαράν και εύλογίαν σόν τη έπιτεύξει παντός έφετου και καταθυμίου.

Άνασκοπούντες επί τη εύκαιρία ταύτη τό έκπνευσαν έτος 1949 παρέχομεν τόν έξής άπολογισμόν, όσον άφορξ τόν ιερόν άγώνα, όν διεξαγομεν ύπέρ τών Έκκλησιαστικών παραδόσεων και τών όρθοδόξων θεσμών. Είς ήμάς έλαχεν ό ένδοξος και τιμητικός κληρος νά γίνωμεν ύπερασπιστάι τών σεπτών Έκκλησιαστικών παραδόσεων και άμύντορες τών ιερών της όρθοδοξίας θεσμών, ούς άθετοουσιν, ως μη ώφειλον, οί άνωθεν ταχθέντες άγρυπνοι φύλακες και άνύστακτοι φρουροί, ώσει μη ήρκουν οί ποικιλώνυμοι έξωτερικοί έχθροί οί έποφθαλμιώντες τόν τιμαφλή της Όρθοδοξίας θησαυρόν.

Ο ύψηλός και ιερός ούτος άγών, όν από 25ετίας διεξαγομεν, έντίμως και εύόρκως άγωνιζόμενοι επί τών άδαμαντίνων έπάλξεων της Όρθοδοξίας, περιποιεί είς ήμάς ού σμικράν δόξαν και τιμήν, έχοντες δέ πλήρη και βαθείαν την συναίσθησιν τών ιερών υποχρεώσεων και

του ιεροϋ καθήκοντος, όπερ έχομεν ως γνήσιο όρθόδοξοι άπέναντι της όρθοδοξίας και της μετ' αυτής άρρήκτως ένωμένης έθνικής ιδεολογίας σθεναρώς άντέστημεν είς την ήμερολογιακήν καινοτομίαν κρατήσαντες ύψηλά την σημαίαν της Όρθοδοξίας.

Διό και είς τάς πολλάς αντιδράσεις και τόν άγριον διωγμόν, όν ύφιστάμεθα έκ μέρους τών άνάνδρων άντιπάλων ήμών, ού μόνον δέν πτοούμεθα, αλλά και περισσότερον ένισχυόμεθα, θάρρος και έγκαρδίωσιν άρυόμενοι έκ της βαθείας συναισθήσεως, ότι άγωνιζόμεθα ύπέρ ιερών και όσίων, ως εΐνε αΐ παραδόσεις της Έκκλησίας και οί θεσμοί της Όρθοδοξίας. Επί 25τίαν όλην έστάθημεν άκοίμητοι φρουροί και άνύστακτοι φύλακες της ιερās παρακαταθήκης της πίστεως και της όρθοδόξου θείας λατρείας, ήν μάς ένεπιστεύθησαν οί Άγιοι και θεοφόροι πατέρες τών 7 Άγίων και Οίκουμενικών Συνόδων, μέ την αύστηράν έντολήν νά μη θίξωμεν αύτήν, αλλά νά παραδώσωμεν αύτήν είς τούς έπιγιγνομένους αλώβητον και αλύμαντον από πάσης καινοτομίας. Έχλευάσθημεν, ώνειδίσθημεν ως φανατικοί και όπισθοδρομικοί, κατεδικάσθημεν είς την έσχάτην τών ποιόνων, έξωρίσθημεν, έφυλακίσθημεν, και πολλαχώς έκακουήθημεν και περιεφρονήθημεν· άλλ' άπασαι αύται αΐ πιέσεις και κακώσεις, άντί νά φοβίσωσιν ήμάς, ως ήλπιζον οί διώκται ήμών, άπ' έναντίας εκράτυναν την πίστιν, και έχαλύβωσαν τό ψυχικόν σθένος ήμών, ούτως, ώστε νά μη δειλιώμεν και την ζωήν ήμών νά προσφέρωμεν προθύμως είς τόν ιερόν της Όρθοδοξίας βωμόν.

Είς ούκ όλίγας πιέσεις και στερήσεις ύπεβλήθητε και ύμείς, τέκνα άγαπητά, αλλά και ή

πίστις καὶ ἡ ἀφοσίωσις ὑμῶν πρὸς τὰς σεπτὰς παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοὺς ἱεροὺς θεσμοὺς τῆς ὀρθοδοξίας οὐ μόνον δὲν ἡλλαττώθη ἀλλὰ καὶ ἐτι μᾶλλον ἐχαλυβώθη πρὸς καταισχύνῃν τῶν διωκτῶν· οὕτω ἐφάνητε καὶ ὑμεῖς ἄξιοι τῆς κλήσεως, εἰς ἣν προθύμως ἐτάχθητε, ὅπως μὴ ὑποστείλητε τὴν σημαίαν τῆς ὀρθοδοξίας, σθεναρῶς ἀγωνιζόμενοι παρὰ τὸ πλευρὸν ἡμῶν ὑπὲρ τῆς ἀκηράτου ὀρθοδοξίας καὶ τῆς μὲν αὐτῆς ἀδιασπάστως ἡνωμένης Ἑθνικῆς ἰδεολογίας.

Ἐχόντες καὶ ὑμεῖς βαθείαν τὴν ἐπίγνωσιν, ὅτι ἀγωνίζεσθε ὑπὲρ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἠθικῶν παραδόσεων, οὐδόλως ἐκάμφητε ἀπὸ τὰς ποικίλας ἀντιδράσεις καὶ τὰς πιέσεις τῶν διωκτῶν, θέντες ὑπεράνω πάντων τὸ ἱερὸν ὑμῶν καθῆκον πρὸς τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ἣν ἐνεπιστεύθησαν εἰς ὑμᾶς οἱ Ἅγιοι καὶ θεοφόροι Πατέρες τῶν Ἀγίων καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὧν αἱ ἀποφάσεις εἶνε θεόπνευστοι. Οὕτω τὸ ἐκπνευσθαι ἔτος δι' ἡμᾶς τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν ἱερὸν τῆς ὀρθοδοξίας ἀγῶνα, ἂν καὶ δὲν μᾶς ἐδώρησε τὴν ἐπιβράβευσιν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἔνωσιν ἀπάντων τῶν χριστιανῶν εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῶν ἑορτῶν, οὐχ' ἥττον ἐνίσχυσεν ἡμῶν τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀντοχὴν ὡς καὶ τὴν ἐπιμονήν· τῶν δὲ πολεμίων ἡμῶν ἡμβλυνε τὴν ὁρμὴν πρὸς τὰς διώξεις, καὶ ἤγαγεν εἰς καλλιτέρας καὶ σωφρονεστέρας σκέψεις, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ σοφοῦτος ἡμερολογιακοῦ ζητήματος. Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ ὑπ' αἰσίοις ἀνατέλλων νέος τῆς Χάριτος καὶ τῆς Χρηστότητος ἐνιαυτὸς θὰ φέρῃ εἰς ἡμᾶς πλήρη τὴν ἐπιβράβευσιν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος πρὸς εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔνωσιν πάντων τῶν Χριστιανῶν ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν ἑορτῶν χάριτι καὶ εὐδοκίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος σὺν τῇ πατρικῇ ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογίᾳ εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἀρχ. Χρυσόστομος Ναύπλιος

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΗΝ
κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ
ΤΗΣ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

«Ἐτοιμοὶ αἰεὶ εἰς ἀπολογία»

(Ἀπ. Πέτρος)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν 4 πρώτων αἰώνων τὴν ἐξομολόγησιν διὰ **μυστηριακῆς πράξεως** ἐτέλει, καὶ αἱ ἁμαρτίαι τοῦ λαοῦ **εἰδέναι** ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις **ἐπέβαλλε** καὶ τὰ ἀνάλογα ἐπιτίμια, μαρτυροῦν αἱ λεγόμεναι **«Κανονικαὶ Ἐπιστολαὶ»** Πατέρων ἀκμασάντων κατὰ τοὺς χρόνους τούτους. Ἦτοι: **Γρηγορίου** Ἐπισκόπου Νεοκαισαρείας (265 μ. Χ.) (Migne 10—1020).

Διονυσίου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας (268 μ. Χ.). Ἐπιστολὴ πρὸς Βασιλείδην Ἐπίσκοπον. (Migne

10—1272). **Πέτρου** Ἱερομάρτυρος Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας (311 μ. Χ.). (Migne 18—468).

Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου. Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας (296—373 μ. Χ.). Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀμμοῦν Μονάζοντα καὶ πρὸς Ρουφιανὸν (Migne 26—1169 καὶ 1180).

Βασιλείου τοῦ Μεγ. Ἐπισκόπου Καισαρείας (329—379 μ. Χ.). Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀμφιλόχιον Α'. Β'. Γ'. (Migne 32—664; 716, 793)

Γρηγορίου Ἐπισκόπου Νύσσης (331—400 μ. Χ.). Ἐπιστολὴ πρὸς Λητόιον Ἐπίσκοπον Μελιτινῆς (Migne 45—221)

Τιμοθέου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας (385 μ. Χ.). Ἀποκρίσεις Κανονικαὶ (Migne 33—1296).

Ἰωάννης Χρυσόστομος (344—407) εἰς τὸν περὶ Ἱερωσύνης τρίτον λόγον (παράγρ. Ε') ἀναφερόμενος εἰς τὸ ρητὸν «ὅσα ἂν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς κλπ.» καὶ εἰς τὸ ρητὸν «Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας κλπ.», ἀποδίδει εἰς τοὺς Ἱερεῖς τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν. (Migne 48—643).

Ὁ δὲ Μέγ. Βασίλειος συνιστᾷ **«Ἀναγινώσκειν τὰ κρητὰ τῆς καρδίας τῷ προσώπῳ»** καὶ ὅτι «Ἀναγκαῖον τοῖς πεπιστευμένοις τὴν οἰκονομίαν τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ ἐξομολογεῖσθαι τὰ ἁμαρτήματα. Οὕτω γὰρ καὶ οἱ ΠΑΛΑΙΟΙ μετανοοῦντες ἐπὶ τῶν Ἀγίων εὐρίσκονται πεποικηότες» (Migne 31—985, 1036, 1286).

Τὸ ὅτι εἰς τοὺς διοικοῦντας τὰς Ἐκκλησίας Ἐπισκόπους ἀνήκειν ἑκπαλαί τὸ δικαίωμα τοῦ κρίνειν καὶ ἀνακρίνειν τὰ παραπτώματα, καὶ ὅτι ἡ ἀποκλειστικότης τοῦ δικαιώματος τούτου οὐδέποτε παρ' οὐδενὸς ἡμφεσβητήθη ἐκ τῶν Πατέρων τῆς περιόδου τῶν 4 πρώτων αἰώνων πιστοποιεῖται, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων, οὓς ἐθέσπισαν αἱ κατὰ τοὺς αἰῶνας τούτους συγκροτηθεῖσαι Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι: Οὕτω **τῆς Α' Οἰκουμ. Συνόδου** (325 μ. Χ.) Οἱ Κανόνες Α' Ε', Η', Θ', Ι, ΙΑ', ΙΒ', ΙΓ', ΙΔ', ΙΣΤ', ΙΖ.

Τῆς Β' Οἰκουμ. Συνόδου (381 μ. Χ.) Οἱ Κανόνες Δ', ΣΤ', Ζ'.

Τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ (313 μ. Χ.) Οἱ Κανόνες Α', Β', Γ', Δ', Ε', ΣΤ', Ζ', Η', Θ', ΙΑ', ΙΒ', ΙΔ', ΙΣΤ', ΙΖ', ΙΘ', Κ', ΚΑ', ΚΒ', ΚΓ', ΚΔ', ΚΕ'.

Τῆς ἐν Νεοκαισαρείᾳ (315 μ. Χ.) Οἱ Κανόνες Α', Β', Γ', Δ', Ε', ΣΤ', Η', Θ'.

Τῆς ἐν Λαοδικείᾳ μεταξὺ 343—380 μ. Χ.) Οἱ Κανόνες Α', Β', Γ', Δ', Ε', Θ', Ι', ΙΓ', ΙΔ', ΙΕ', ΙΣΤ'.

Τῆς ἐν Γάγγρᾳ (μεταξὺ 340—370) οἱ Κανόνες Α', Β', Γ', Δ', Ε', Θ', Ι', ΙΓ', ΙΔ', ΙΕ', ΙΣΤ'.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων καταπίπτει ὡς ψευδὴς καὶ ἀναπόδεικτος ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ κ. Μεταλληνοῦ, καὶ ἀποδεικνύεται περὶ τὸν ὅτι πᾶσα ἁμαρτία ἀνσκηνομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἐτύγχανεν ἀναλόγου ἐπιτιμήσεως, καὶ ὅτι κατὰ τὸν ἰδιότυπον τρόπον διὰ τῆς μυστηριακῆς πράξεως καθίστατο συγγνωστὴ καὶ ἀφεσίμος. Τοῦτο ἡ Ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς μέχρι σήμερον ἐκ παραδόσεως τηρεῖ, αἱ δὲ συγχωρητικαὶ εὐχαί, αἵτινες ἀναγινώσκονται ἐπὶ μετανοοῦντων καὶ ἐξομολογουμένων, εἶναι συν-

Η ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΗ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ ΕΞΕΠΟΨΕΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ

Υπὸ Ἀρχιμανδρίτου
κ. Χρυσοστόμου Νασιλμη

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία ἀδικαιολογήτως εἰσα-
χθεῖσα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐδημιούργησε Σχίσμα.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκεῖνο δὲ ὅπερ καθιστᾷ τὴν πράξιν τῆς και-
νοτομίας ἐτι μᾶλλον καταδικαστέαν εἶναι, ὅτι αὕτη
εἰσήχθη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας αὐθαίρετως
καὶ μονομερῶς, ἄνευ συγκαταθέσεως καὶ ὁμοφω-
νίας πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλη-
σιῶν, μεθ' ὧν ὑποχρεοῦται αὕτη νὰ ᾖ πάντοτε συν-
δεσμένη διὰ τῆς αὐτῆς θεωρητικῆς πίστεως καὶ τῆς
αὐτῆς ὁμοιομόρφου καὶ ταῦτοχρόνου λατρείας, ἥτις
ἀποτελεῖ τὴν πρακτικὴν πίστιν. Οὕτω διὰ τῆς μο-
νομεροῦς καὶ αὐθαίρετου ταύτης καινοτομίας, οἱ
διασώται αὐτῆς διέσπασαν τὴν ἐνότητα τῆς Μιάς
Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας,
ἥτις μολοντί ἀπαρτίζεται ὑπὸ διαφόρων Αὐτοκεφά-
λων Ἐκκλησιῶν, διατρανοῖ τὸ ἐνιαῖον Αὐτῆς, ὑπαρ-
χούσης τῆς αὐτῆς πίστεως καὶ τῆς αὐτῆς λατρείας
μεταξὺ αὐτῶν (1).

Οἱ θεοὶ καὶ ἱεροὶ Πατέρες τοσοῦτον τὴν ἐνότη-
τα τῆς Ἐκκλησίας ἐξετίμησαν καὶ τοιαύτην ὑψηλὴν
καὶ ἱερὰν σημασίαν εἰς αὐτὴν ἔδωκαν, ὥστε τὴν πε-
ριήγαγον καὶ τὴν ἐξύψωσαν εἰς Δόγμα, καὶ τὴν
διετύπωσαν εἰς ἄρθρον ἐν τῷ Συμβόλῳ τῆς πίστεως.
«Πιστεύω... εἰς Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καὶ Ἀπο-
στολικὴν Ἐκκλησίαν». Συνεπῶς πᾶσα ἑτεροδιδα-
σκαλία προσβάλλουσα καὶ διασπῶσα τὴν ἐνότητα
τῆς Μιάς Ἐκκλησίας εἴτε ἐν τῇ πίστει, εἴτε ἐν τῇ

τεταγμέναι ὑπὸ Πατέρων ἀκμασάντων πρὸ τῆς λή-
ξεως τοῦ 4ου μ. Χ. Αἰῶνος.

(Χρυσοστόμου—Βασίλειον Μ. κλπ.).

Οὐδεὶς βεβαίως τολμᾷ ν' ἀμφισβητήσῃ τὸ ἀπό-
λυτον δικαίωμα τοῦ Θεοῦ νὰ συγχωρήσῃ τὸν μετα-
νοοῦντα ἁμαρτωλόν, ἀπ' εὐθείας, διὰ μιᾶς ἱκετη-
ρίου προσευχῆς, δι' ἐνὸς στεναγμοῦ καὶ δι' ἐνὸς
δακρύου, διότι «τῷ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστη-
κεν;» (Ρωμ. Θ', 19). Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία
θεόθεν ἐτάχθη ὡς εὐδιος τῶν χειμαζομένων λι-
μὴν, ὡς θεραπευτήριον πάσης ψυχικῆς νόσου, καὶ
ὡς ταμειοῦχος πάσης θείας Χάριτος καὶ δωρεᾶς,
διὰ τοῦτο καὶ ἡ μετάνοια μετὰ τῆς ἐξομολογήσεως
μόνον διὰ μυστηριακῆς τελετῆς φέρει τὴν σφρα-
γίδα τῆς κανονικότητος καὶ τῆς ἐγκυρότητος, δι'
αὐτῆς δὲ καὶ μόνης ὁ μετανοῶν οὐ μόνον τὴν πο-
θητὴν ἐσωτερικὴν γαλήνην καὶ ἀνακούφισιν ἐπι-
τυγχάνει, οὐ μόνον κατ' ἀπόλυτον βεβαιότητα τὴν
ἄφεισιν τῶν ἁμαρτιῶν λαμβάνει, ἀλλὰ, διὰ τῶν
συμβουλῶν τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἐφε-
ξῆς ζωὴν ἀπὸ νέας πτώσεως καὶ ἡθικῆς παρε-
κτροπᾶς διασφαλίζει.

† Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΝΑΣΑΙΜΗΣ

λατρεία ἀποτελεῖ ἀθέτησιν δόγματος, καὶ ἐπισπᾷ
τὰς ἀναλόγους καταδικαστικὰς κανονικὰς κυρώσεις(2).

Οἱ διασώται τῆς καινοτομίας δικαιολογοῦντες
τὴν αὐθαίρετον ταύτης ἐφαρμογὴν εἰς τὴν Ἐκκλη-
σίαν τῆς Ἑλλάδος διατείνονται, ὅτι πρόκειται περὶ
πράξεως φύσεως «ἐσωτερικῆς διοικητικῆς», καὶ ὅτι
οὐδεμία αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία ρυθμίζουσα τὰς ἐ-
σωτερικὰς διοικητικὰς αὐτῆς ὑποθέσεις καὶ ἀνάγκας
ὑποχρεοῦται νὰ ζητῇ καὶ λαμβάνῃ τὴν ἐγκρίσιν τῶν
ἄλλων ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τὸ ἐπιχείρημα ὅμως
τοῦτο εἶναι σαθρόν, καθότι τὸ ἐορτολογικὸν μέρος
τῶν Ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων ἀφορᾷ τὸν προση-
κόντα χρόνον τῆς καθιερωθείσης κοινῆς λατρείας
καὶ εἶναι πανεκκλησιαστικῆς καὶ πανορθοδόξου ση-
μασίας, ἀποτελεῖ δὲ ἐν τῶν σπουδαιοτέρων γνωρι-
σμάτων καὶ στοιχείων τῆς Ἐνότητος τῶν ἐπὶ μέρους
Ἐκκλησιῶν, τῶν ὁποίων τὰ τέκνα ἐδιδάχθησαν νὰ
ιηρῶσι «τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συν-
τέσει ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ ὁμοθυμαδὸν
δοξάζωσι τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡ-
μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ρωμ. ΙΕ' 6).

Πῶς δὲ νῦν οἱ ἐν Ἑλλάδι «ὁμοθυμαδὸν» καὶ
«ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ» μετὰ τῶν ὁμο-
δόξων ἀδελφῶν τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν, τῶν μὴ
ἀποδεξαμένων τὴν ἐορτολογικὴν καινοτομίαν, δύ-
ναι νὰ δοξάσωσι τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα τοῦ Κυ-
ρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ τὸ στόμα αὐτῶν
ἄλλα ψάλλει καὶ ἄλλα εὐχεται καὶ ἡ καρδία αὐτῶν
ἄλλα αἰσθάνεται, τούτων πανηγυριζόντων καὶ ἐκεί-
νων ἐργαζομένων, τούτων καταλυόντων εἰς πάντα
καὶ ἐκείνων νηστευόντων καὶ ἐγκρατευομένων ;

(Συνεχίζεται)

(1) Πῶς νοεῖται ἡ Μία Ἀγία Καθολικὴ καὶ Ἀπο-
στολικὴ Ἐκκλησία ; Ὁ Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς
Χρ. Ἀνδρουτσὸς εἰς τὴν «Δογματικὴν» του
σέλ. 274 γράφει : «Εἶναι δὲ ἡ Ἐκκλησία Μία καθόσον
εἶναι ἡνωμένη ἐν τῇ πίστει καὶ ἐν τῇ διοικήσει, οὕτω
δὲ ἡ ἐν τοῖς δυοῖς τούτοις σημείοις ἐνότητος ἀποτελεῖ τὸ
γνώρισμα ἅμα καὶ τὴν βάσιν τοῦ ἐνιαίου καὶ μοναδικοῦ
τῆς Ἐκκλησίας». Ἐπίσης γράφει : «Καθ' ὅσον δὲ ἐν
γένει (ἡ λατρεία) εἶναι ἡ ἐκφρασις ἅμα καὶ ἡ βεβαίωσις
τῆς πίστεως, εἶνε προφανὲς ὅτι ἡ τήρησις τῆς αὐτῆς
λατρείας (ὑπὸ τῆς Μιάς Ἐκκλησίας) ἐφ' ὅσον αὕτη
στηρίζεται ἐπὶ δογματικῶν βάσεων, εἶνε ἕτερον γνώρι-
σμα ἅμα καὶ στοιχεῖον τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως (Αὐ-
τόθι).

(2) Ὁ ἀποθανὼν Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Παπαδό-
πουλος, Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου ὧν καὶ Ἀρχι-
μανδρ τῆς τῷ 1923 μετ' ἄλλων νομομαθῶν καὶ μαθημα-
τικῶν ἀπαρτιζόντων Ἐπιτροπῇ μελέτης διὰ ἡμερολογιακὴν
μεταρρύθμισιν, ἐνυπογράφως μετὰ τῶν λοιπῶν μελῶν
τῆς Ἐπιτροπῆς ἀπεφάνθη ἐν τῇ πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν
Συμβούλιον ἐκθέσει, ὅτι «Δὲν δύναται ἡ Ἐκκλησία τῆς
Ἑλλάδος χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ νὰ ἀποδε-
χθῇ τὸ νέον ἡμερολόγιον, τοῦθ' ὅπερ οὐ μόνον τὴν
ἐνότητα καὶ ἁρμονίαν τῆς ὅλης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας
θέλει καταστρέφει καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς θὰ μειώσῃ,
ἀλλὰ καὶ ἀπὸ Ἑθνικῆς ἀπόψεως εἶναι ἀσύμφορον καὶ
ἐπιζήμιον». Εἰς τὸ Περιδικὸν δὲ «Ἐκκλησία» 1936 ὁ
ὡς ἄνω Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος ἐδημο-
σίευσε μελέτην του «Τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανό-
νες». Ἐν τῇ μελέτῃ του ταύτῃ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγγρα-
φῶν ἐπὶ λέγει : «Ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ νοηθῇ
ὡς αὐτοτελὴς ὁργανισμὸς ζῶν ἄνευ τῶν δογμάτων, τῶν
ἱερῶν παραδόσεων καὶ τῶν ἱερῶν κανόνων, οὔτινες

Ἀγιογραφικαὶ Μελέται

Η ΕΚ ΤΗΣ ΦΩΤΗΣ ΑΝΑΤΕΙΛΑΣΑΣ ΕΛΠΙΣ

«Ὅ,τι ἀνέτειλεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον
ἐκεῖνο δὲν ἔδυσεν, οὔτε θά δόσῃ».

Τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διευλείας
κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἐπρεπε νὰ φανῇ ἡ ὥρα ἡ ἀνατολὴ ἢ ὅποια ἔφερεν τὸν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὴν στενάζουσαν γῆν. Ἦτο πλέον καιρὸς, διότι μόνον ἐρείπια ὄπῃρχον τότε διὰ τὴν ἡλθεν. Κατέκειντο εἰς σωρὸν ἔμορφοι πολιτισμοὶ παλαιοὶ καὶ συνειδῆσαι τοῦ κόσμου, οἱ ὅποιοι εἶχον γνωρίσει ἄλλοτε ἀκμὴν ἱστορικὴν καὶ δόξαν λαμπροτάτην. Ἡ αἰωνία ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης ἔγινε μέσα εἰς μίαν φάτνην, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἡ ἀπολύτρωσις καὶ σωτηρία τοῦ κόσμου, ἔγε νῆθη ὡς υἱὸς τοῦ ὄπλου, τοῦ ἐναρέτου, τοῦ μοχθοῦντος ἀνθρώπου. Βρέφος λαμπρὸν καὶ σκορπίζον φῶς, ἀπεράντου ἡλίου, ὁ Μέγας ἀνορθωτὴς τῶν ἐρείπων καὶ δημιουργὸς τοῦ νέου πολιτισμοῦ, ἔκειτο ἐν τῇ φάτνῃ τῶν ἀλόγων καὶ ἐπάνω τοῦ ἡγρόντου ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία. Ἡ ἐργασία καὶ ἡ Ἀγνότης.

Ἡ ἐπὶ γῆς ζωὴ τοῦ ὀπῃρξεν βραχυτάτη· εἰς τὸ ὀλίγα δὲ ἔτη αὐτῆς, τὰ ὅποια ἤρχισαν μετὰ τὴν δόξαν τῆς ταπεινῆς φάτνης καὶ ἐτελείωσαν μετὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Σταυροῦ, ὠλοκλήρως μίαν διδασκαλίαν ὑπερτάτου ἡθικοῦ μεγαλείου καὶ ὑψώσαν ἐνώπιον τῆς ἀνθρωπότητος τὸ σύμβολον τοῦ ἱερωτέρου ἀγῶνος, τῆς ἀληθείας ἐναντίον τοῦ ψεύδους, τῆς δικαιοσύνης ἐναντίον τῆς ἀδικίας, τῆς ἰδέας ἐναντίον τῆς ὕλης, τῆς ἡθικῆς ταξέως κατὰ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, αἱ ὅποια παρὰσφύρουν καὶ καταστρέφουν ἄτομα, λαοὺς, κοινωνίας. Πόσοι ἐχθροὶ δὲν ὑψώθησαν κατὰ τῆς θείας αὐτῆς διδασκαλίας καὶ ὅμως ὁ Ὑπερούσιος Λόγος ἐθριάμβευσε καὶ ἐπάνω εἰς τὰς καταγίδας καὶ τοὺς χειμῶνας καὶ τοὺς σκληροὺς διαγῶμους, ζῶν πάντοτε, δωρεὶ εἰς τὸν πνευματικὸν ἀνθρώπον, εἰς τὸν ποιόντα, τὸν γυμνητέοντα, τὸν ἀγωνιζόμενον πρὸς τὴν ζωὴν, τὴν δυστυχίαν καὶ τὰς σκληρὰς ἀντιξοότητες, τὴν ὥραιαν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀληθινὴν παρηγορίαν.

Ἡ φάτνη δὲν σβύνεται μετὰ καμμίαν δυνάμιν, οὔτε καὶ αὐτοῦ τοῦ χρόνου ἀπὸ τὴν μνήμην τῶν λαῶν. Καὶ ὁ Σταυρὸς δὲν λησμονεῖται ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὅποιοι ὑποφέρουν.

Μετὰ τὴν ἀγάπην ἐκίνησεν ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ ὁ Σωτὴρ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ μετὰ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν θου-

σίαν ἐθεμελίωσεν ἐπὶ τῆς γῆς τὸν νέον κόσμον. Δὲν ἐπέβαλε μετὰ ἐπιδρομὰς τὴν θέλησιν τοῦ. Μόνον μετὰ τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον τῆς θείας τοῦ διδασκαλίας κατηύγασε τὰς ψυχὰς καὶ τὸ θαῦμα ἐπετελέσθη.

Οἱ Αἰῶνες ὁμολογοῦν καὶ παραδέχονται τὴν ἀκατανίκητον δυνάμιν τοῦ. Οἱ ἄπιστοι δὲν κατορθώνουν νὰ στηρίξουν τὴν ἀρνησίαν τῶν. Ἀκόμη τώρα διδῶνται τοῦ, δὲν πείθουν τὸν λαόν τῶν νὰ συντρίψῃ τὴν εἰκόνα τοῦ. Καμμία βία δὲν κατάρθωσεν νὰ πείσῃ τὸν Ρώσον Μουζίκον, ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ λησμονήσῃ τὴν πίστιν τοῦ, καὶ ἐνῶ τὸ Κρεμλίον θὰ βυθίζεται εἰς τὸ σκότος, οἱ χωρικοὶ θὰ προσεύχωνται εἰς Ἐκεῖνον, ναί, εἰς Ἐκεῖνον ποῦ ἐγεννήθη εἰς τὴν πτωχικὴν φάτνην. Οὐτε τὰ δολλάρια καὶ ὁ χρυσὸς τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν ὀργανώσεων αὐτῶν αἱ ὁποῖαι φέρουν τοὺς τίτλους τῶν Κομμουνιστῶν τῶν Μασόνων καὶ Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν ἢ Χιλιαστῶν δὲν κατάρθωσαν, οὔτε καὶ θὰ κατορθώσουν ποτὲ νὰ ἐκρίζωσουν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὁ εἰς τὴν φάτνην τὴν πτωχικὴν γεννηθεὶς Ἰησοῦς ἐφόρτωσε βαθύτατα εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, ποῦ ἔβρον ἀληθινὰ-θ,τι ζητοῦσαν. Πτωχοὶ ἴσως αὐτοὶ καὶ δυστυχεῖς, ἀλλὰ θὰ προσκυνοῦν πάντοτε καὶ θὰ ἐλπίζουν μετὰ τὴν ἐλπίδα ἐκείνην ποῦ ἀνέτειλεν ἀπὸ τῆς φάτνης.

Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερον δῶρον, τὸ ὅποιον ἔχουσιν εἰς τὸν ἀνθρώπον τὸ Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ: Ἡ Ἐλπίς. Ὅχι ἀστήρικτος οὔτε κενή. Φωτισμένη ἀπὸ τὴν βαθυτέραν πίστιν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, γίνεται δύναμις, ἡ ὅποια ἐνισχύει καὶ ὁδηγεῖ τὰς ψυχὰς μέσα ἀπὸ τὰ κύματα τῆς ζωῆς καὶ τῆς ὁδῆς πρὸς τὴν χάραν καὶ τὴν θυσίαν. Αὕτη εἶναι ἡ δύναμις, ἡ ὅποια δὲν κάμπτεται. Μετὰ αὐτὴν ἔζησαν οἱ μάρτυρες, μετὰ αὐτὴν ἐθριάμβευσε ἡ Χριστιανικὴ Ἐρησεία, μετὰ αὐτὴν ἐδοξάσθη καὶ ἔμεινε ἀκατάβλητος ἡ Ὁρθοδοξία. Οἱ λαοὶ οἱ ὅποιοι ἐπίστευσαν δὲν ἐκάμφθησαν καὶ οἱ ἐλπισάντες δὲν ὑπεχώρησαν εἰς τοῦ πόνου τὰ πλῆγματα. Ἔναι ἡ δύναμις, ἡ ὅποια ὁδηγεῖ τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν εἰς θριάμβους καὶ δόξας, ποῦ κατέπληξαν τὴν σύγχρονον ἀνθρωπότητα. Εἶνε ἡ παρηγορὸς δύναμις ἡ ὅποια χαρίζει τὴν γαλήνην καὶ χαλυβδώνει τὴν ψυχὴν διὰ νὰ ὑποφέρει τὸν πόνον. Καὶ νὰ νικᾷ...

Τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ἐλπίδος. «Ὅ,τι ἀνέτειλεν ἀπὸ τὸ σπήλαιον ἐκεῖνο δὲν ἔδυσεν. Οὔτε θά δόσῃ». Ἡ Δικαιοσύνη ὑπάρχει πάντοτε, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἐκυριόρχησεν παντοῦ ἀκόμη. Ἡ Εἰρήνη καὶ ἂν δὲν ἐβασίλευσεν ἐπὶ τῆς γῆς, εἶνε ὅμως ὁ πόθος τῆς ἰσχυρότερος ἀπὸ κάθε ἄλλης φορᾶς. Καὶ ἡ ἐλπίς; Μένει ἡ ἀσύντριπτος δύναμις, ἡ ὅποια φωτίζει τὸν κόσμον καὶ τὸν ἀνακουφίζει εἰς τὸν σκληρὸν δρόμον τοῦ, καὶ τοῦ χαρίζει τὴν προσδοκίαν τῆς ἐκπληρώσεως ὅλων τῶν πόθων τοῦ. Ναί, μένει καὶ θὰ μὲν εἰσέλθῃ εἰς τὴν γῆν ὁ Οὐρανός.

Ἀλήθεια ὅ,τι ἀνέτειλεν ἀπὸ τὸ Σπήλαιον, ἐκεῖνο δὲν ἔδυσεν οὔτε θά δόσῃ. Αὐτὸ εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν. Ἐμπρὸς εἰς Αὐτὸ θὰ γονατίσῃ μίαν ἡμέραν σύμπασα ἡ ἀνθρωπότητα, δταν θ' γίνῃ ἡ ποιμὴν ὑπὸ ἑνα ποιμένα. Τὸν Ποιμένα Αὐτὸν ποῦ ἐφιλοξένησεν ἡ Φάτνη τῆς Βηθλεέμ, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου κλίνει πᾶν γόνυ οὐρανῶν ἐπιγείων καὶ καταχθονίων. Τὸν ποιμένα αὐτὸν ποῦ ἐδοξολόγησαν οἱ Ἄγγελοι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ προσεκύνησαν οἱ ἄνθρωποι πο μὲν: καὶ Μάγιστο λαβρικά, δταν συγκατεβαίνων περιεβάλετο τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα καὶ ἐγεννᾶτο ἐν τῇ Φάτνῃ ὑπὸ Μαρίας τῆς Παρθένου. Αὐτὸν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἄς δοξολογήσωμεν σήμερον καὶ ἔως ὑπάρχωμεν.

† Ὁ Διευλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

συνδέονται ἀναποπλάστως πρὸς τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις. Νοεῖται ἡ Μία, Ἀγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὀφισταμένη κατὰ τόπους, ὡς ὀργανισμὸς ἐνιαυτός, δὲν δύναται δὲ οὐδεμία τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν νὰ μὴ τηρῇ τὰ αὐτὰ δόγματα, τὰς αὐτὰς παραδόσεις καὶ τοὺς αὐτοὺς κανόνες. Ὡσαύτως δὲν δύναται Ἐκκλησία τις τῶν ἐπὶ μέρους ἡ κοσμικὴ τις Ἀρχὴ νὰ μεταβάλλῃ κανόνα μὴ θεμελιώδη καὶ ἐπιδεκτικὸν μεταβολῆς» (σελ. 11). Προχωρῶν ἐπίσης ἔγραψε: «Ἡ ἐνότης τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησίας μετὰ τῆς ἐν Κωνσταντινῇ καὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν ἐπιβάλλει τὴν τε δογματικὴν ἐνότητα καὶ τὴν ἀπαράλλακτον ἢ ἀπαρασπλεῖον τήρησιν τῶν ἱερῶν κανόνων καὶ τῶν παραδόσεων. Οὐδὲ μὲν δύναται νὰ νοηθῇ Ὁρθόδοξος ἐπὶ μέρους Ἐκκλησία ἢ μὴ τηροῦσα τοὺς κανόνες καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» (σελ. 23).

Τὸ παράδοξον δὲ εἶνε πῶς ἄλλα ἔλεγε καὶ ἔγραφεν ὡς ἐπιστήμων Θεολόγος καὶ ἄλλα κατόπιν ἐρωατεν ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, πρωτοεργάτης τῶν καινοτομιῶν καὶ τῶν ἀντικανονικότητων.

Κοινωνικά Ζητήματα

Ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΑΓΩΓΗ

Α.

Ἡ εὐθύνη τῶν γονέων καὶ τὰ δλέθρια ἀποτελέσματα τῆς κακῆς ἀνατροφῆς

Εἰς τὴν γέννησιν τέκνου ἡ οἰκογένεια χαίρει διότι προστεθῇ εἰς αὐτὴν μία ἐπὶ πλέον ὑπαρξίς διὰ τὴν συντελέσει καὶ αὕτη, ὅταν θὰ μεγαλώσῃ μὲ τὴν ποσοωπικότητά της, εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνθρωπίνων ἰδανικῶν τῆς οἰκογενείας καὶ γενικώτερον τῆς κοινωνίας.

Ἡ οἰκογένεια ἀναλαμβάνει νέας μερίμνας ἐν ταυτῷ δὲ καὶ νέας εὐθύνas, διὰ τὴν προπαρασκευάσει καὶ ἐφοδιάσει τὸ παιδί μὲ τὰ ἀπαιτούμενα ψυχικὰ καὶ σωματικὰ προσόντα πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς καὶ τῶν ποικίλων αὐτῆς ἡθικῶν κινδύνων.

Θὰ ἀγωνισθῇ νὰ τεθῶσιν αἱ πρῶται καλαὶ βάσεις διὰ τὴν διαμόρφωσιν ἰσχυροῦ χαρακτήρος, διότι μόνον δι' ἀποφασιστικῆς θελήσεως ἀντιμετωπίζονται οἱ παντὸς εἶδους πειρασμοὶ καὶ προάγονται τὰ ἄτομα εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς.

Ἡ προσφορωτέρα ἡλικία πρὸς τοῦτο εἶναι ἡ βρεφικὴ καὶ νηπιακὴ ἡλικία, ἥτοι τὰ πρῶτα 6 ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ παιδιοῦ, ὅτε δηλαδὴ διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν καὶ ἐπίβλεψιν τῶν γονέων, ὅτε τοῦτο δέχεται τὰς πρῶτας ἐντυπώσεις, ἐξ ὧν ἐξαρτᾶται ἡ διαμόρφωσις τοῦ μελλοντικοῦ χαρακτήρος του.

Πλὴν τῆς οἰκογενείας ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι παρῶντες διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ παιδιοῦ, ὡς εἶναι τὸ νηπιαγωγεῖον ἄμεσώτερον, καὶ τὸ σχολεῖον βραδύτερον. Ἀλλὰ τὰ μὲν νηπιαγωγεῖα, λειτουργοῦντα ἐλάχιστα ἐν τῇ χώρᾳ μας, δέχονται τὰ παιδιὰ ἀπὸ τῆς ἡλικίας τῶν 5 ἐτῶν περίπου, ὅτε δηλαδὴ ἡ οἰαδήποτε ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ ἔχει προχωρήσει ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ἐκτὸς τῆς ἀνεπαρκείας τούτων, ὥστε ἐλάχιστος ἀριθμὸς ἐλληνοπαιδῶν νὰ φοιτοῦν εἰς αὐτά. Τὸ δὲ δημοτικὸν Σχολεῖον δέχεται τὸ παιδί εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 7 ἐτῶν, ὁπότε ἔχει συντελεσθῇ ἡ πρώτη μόρφωσις τοῦ παιδιοῦ κατὰ τὴν νηπιακὴν ἡλικίαν, καὶ μόνον συνέχισιν ταύτης ἐπὶ τὸ εὐρύτερον δύναται νὰ ἐνεργήσῃ.

Ἐπίσης καὶ τὰ, κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, λειτουργοῦντα κατηχητικὰ σχολεῖα, ἅτινα καὶ ταῦτα δὲν λειτουργοῦν παντοῦ, δέχονται ὁμοίως τὰ παιδιὰ κατὰ τὴν σχολικὴν ἡλικίαν, ἃν καὶ εἰς ταῦτα δὲν φοιτοῦν ὑποχρεωτικῶς ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς περιοχῆς τῶν. Ἐπομένως μόνον τὸ ἐσωτερικὸν σχολεῖον τῆς οἰκογενείας εἶναι τὸ ἀρμοδιώτερον διὰ τὴν χριστιανικὴν ἀγωγήν τοῦ παιδιοῦ, καὶ λόγῳ τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν, ὡς δέχεται ἡ παιδαγωγικὴ ἐπιστήμη, ἐγχαράσσονται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ παιδιοῦ αἱ πρῶται κακαὶ ἢ καλαὶ βάσεις διὰ τὴν περαιτέρω διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτήρος του, καὶ λόγῳ τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν πού διατελεῖ τοῦτο ὑπὸ τὴν στοργικὴν

στέγην τῶν γονέων.

Τὰ δὲ ἄλλα προεξηθέντα σχολεῖα ἔρχονται κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ παιδιοῦ ἐκ τῆς οἰκογενείας του, καὶ κατὰ τὴν μεγαλυντέραν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ, διὰ τὴν συντελέσουσιν εἰς τὴν ὑποβοήθησιν καὶ συνέχισιν τοῦ ἔργου τούτου, καὶ μόνον, ὀλιγορούσης τῆς οἰκογενείας, ἐναπομένον ταῦτα οἱ μοναδικοὶ προστάται καὶ συντελεσταὶ τῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδιοῦ.

Ὅτι δὲ οἱ γονεῖς εἶναι ἀρμοδιώτεροι διὰ τὸ ἔργον τοῦτο, καταφαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἡθικὸς νόμος αὐτοὺς καθιστᾷ πρωτίστως ὑπευθύνους, ὅταν δὲν δίδουν τὴν πρέπουσαν ἀγωγήν εἰς τὰ τέκνα των.

Καὶ ἐρωτᾶται: πάντες οἱ γονεῖς, καὶ μεταξὺ τούτων καὶ οἱ ἀγράμματοι, δύναται ν' ἀποδώσουν τὴν πρέπουσαν ἀγωγήν εἰς τὰ τέκνα των; Δυνατὸν νὰ διαφέρῃ ὁ βαθμὸς τῆς ἀγωγῆς καὶ ἡ εὐθύνη, οὐχ ἥτιον ὅμως πάντες ἔχουσι τὰ προσόντα πρὸς τοῦτο, ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ γονέων Χριστιανῶν. Πιστεύομεν ὅτι ὁ πιστὸς γονεὺς, ὁ ἔχων δηλ. εὐλάβειαν καὶ σεβασμὸν πρὸς ὅ,τι διδάσκει ἡ ἀγία ἡμῶν Θρησκεία, ἔστω καὶ ἀγράμματος ἂν εἶναι, εἶναι ἱκανὸς διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων του, ἀρκεῖ μόνον νὰ θέλῃ, διότι τὸ παιδί, ὡς ἔχον ἐξ ἐνοτίκτου τὴν μίμησιν, θὰ προσατενίσῃ πάντοτε πρὸς τὸ παράδειγμα τῶν γονέων, ὅπερ παράδειγμα ἐναρέτου ζωῆς ἐπιδεικνύει ὁ ἄνθρωπος, ὅταν εἶναι πιστὸς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅ,τι συμβαίνει προκειμένου περὶ γονέων μορφωμένων μὲν, οὐχὶ ὅμως θρησκευομένων, οἵτινες καὶ ἂν διδάσκουν τὴν καλυτέραν ἀγωγήν, αὕτη οὐδόλως ἢ ἐλάχιστα ὠφελεῖ, ἐφ' ὅσον τὸ παιδί ἀποβλέπον πρὸς τὸ κακὸν παράδειγμα, ὅπερ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐπιδεικνύεται, πρὸς αὐτὸ προσαρμόζεται.

Ἀλλὰ κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ἐλησμονήθη ἡ ἀγωγή τῶν παιδῶν, καὶ ἂν ποὺ διενεργεῖται, αὕτη ἀποβλέπει διὰ τὴν πρόσκαιρον μόνον ζωὴν καὶ συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ὀργανίζοντος ψευδοπολιτισμοῦ, ὡς ἂν τὸ παιδί ν' ἀποτελῇται μόνον ἐκ σώματος καὶ οὐχὶ ἐκ ψυχῆς, καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ὡς ἄνθρωπος καὶ Χριστιανὸς ἀνώτερα ἰδεώδη καὶ προορισμόν.

Καὶ οὕτω βλέπει τις ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας νὰ ἐπιδιώκεται ἡ ἐκμάθησις ξένων γλωσσῶν, εὐρωπαϊκῶν χορῶν καὶ μουσικῶν ὀργάνων· εἰς δὲ τὰς θήλεις νὰ διδάσκειται ἡ πολυτελὴς ἀμφίεσις καὶ καλλυντικὴ ἐμφάνισις, καὶ ὅλα ταῦτα διὰ τὴν νὰ γίνουν τὰ παιδιὰ συγχρονισμένα διὰ τὴν ἀποσποῦν, ὅτι ἐν καιρῷ θὰ μεταβαίνουν εἰς τὰς χοροσπερίδας καὶ ἄλλας κοσμικὰς συγκεντρώσεις, τοὺς ἐπαίνους καὶ τὰ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων, ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως διὰ τὴν φθορὰν καὶ ἀπωλεσθῶν. Ἐπιδιώκεται ἐπίσης μετὰ σπουδῆς ἡ ἀνωτέρα παιδεία διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἀνωτέρων ἐπιστημονικῶν ἐπαγγελμάτων.

των καὶ θέσεων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ προσπορισμοῦ πολλῶν χρημάτων, ἀποκτήσεως δόξης καὶ ὑψηλοῦ ὀνόματος. Καὶ ὅταν ἀποκτήσουν τὰ ἀξιώματα ταῦτα οὐδόλως ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἡθικοποίησίν των, μᾶλλον δὲ καὶ ἀντιτίθενται πρὸς τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας, ὅποτε εἰς τὶ ὠφέλησεν ἡ ἐπιστήμη ἐφ' ὅσον οὐδόλως ἐξυπηρετεῖ τὸν ἀληθινὸν τοῦ ἐπιστήμονος προσορισμόν, ὡς χριστιανού;

Δὲν θέλομεν νὰ ὑποτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν τῶν ἐπιστημῶν, αἵτινες παρέχουσι μεγάλας ὠφελείας καὶ συντελοῦσιν εἰς τὰς ἐφευρέσεις καὶ προόδους. Ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ αὐτοῦ τοῦ ἐπιστήμονος, ὅστις μὴ διαπαιδαγωγηθεὶς χριστιανικῶς, ἔχασε τὴν ἀξίαν του, ὡς ἀνθρώπου, κυριευθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ του ἐγωϊσμοῦ.

Ἡ δὲ παντελής ἔλλειψις τῆς καλῆς ἀνατροφῆς ἀπὸ τὰ παῖδιά εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνη, ἣτις ἐκδέτουσα ταῦτα εἰς τὴν διαφθοράν καὶ ἀλητείαν τοῦ δρόμου, δημιουργεῖ τοὺς μέλλοντας δυνάστας καὶ ἐγκληματίας τῆς κοινωνίας, τοὺς ὁποίους βλέπει τις εἰς τὰς συναναστροφάς, εἰς τὰς διαφόρους συγκέντρωσεις καὶ συναλλαγὰς εἰς τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν, καὶ μὲ ἐμφάνισιν μὴ προδίδουσιν τοιοῦτον χαρακτήρα.

Βλέπει τις ἀκόμη καὶ εἰς τὰ διάφορα ἄσυλα, εἰς τὰ φρενοκομεῖα καὶ εἰς τὰς φυλακάς, διότι ἀπεμπολήσαντες πᾶν ἔχρος ἡθικῆς καὶ δικαιοσύνης ἐξεβράσθησαν, τρόπον τινα, ὑπὸ τῆς κοινωνίας, ὡς σεσηπὸτα μέλη αὐτῆς. Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα ἐν συντομίᾳ τῆς κακῆς ἀντιχριστιανικῆς ἀγωγῆς τῶν παιδῶν.

(Ἀκολουθεῖ τὸ Β' μέρος)

Ἡ ΣΘΕΝΑΡΑ ΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ ΜΑΣ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΤΩΝ ΜΑΣΟΝΩΝ

Κατωτέρω δημοσιεύμεν ἔγγραφον διαμαρτυρίαν τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Θεσ)νίκης. Εἰς τὰς γραμμὰς τῆς διαμαρτυρίας αὐτῆς διαφαίνεται ὅλος ὁ ἔηλος τῶν αὐριανῶν παραγόντων τῆς Χριστιανισμοῦ προστιθεμένη δὲ εἰς τὸ σύνολον τῶν γενομένων διαμαρτυριῶν ἐνισχύει κατὰ τρόπον ἀδιάσειστον τὴν ἀμυναν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἀποδεικνύει διὰ μίαν εἰσέτι φορὰν τὴν ἀκατάνικητον δύναμιν τῆς θρησκευτικῆς Συνειδήσεως τῶν Ἑλλήνων, τὴν ὁποῖαν δὲν δύναται τελικῶς νὰ καταβάλλῃ οὔτε ἡ βία τῶν κομμουνιστῶν, οὔτε τὰ δολλάρια τῶν ἐβραϊομασόνων.

ΕΝΑ ΦΛΕΓΟΝ ΖΗΤΗΜΑ...

Ἡ ΜΑΣΟΝΙΑ

Δὲν ἐπρόλαβεν ὁ χριστιανικὸς λαὸς τῆς χώρας μας νὰ χαιρέτισιν τὴν ἀπελευθέρωσίν του ἀπὸ τὸν φωτοβέστην τοῦ Σλαβισμού. Δὲ ἐπρόλαβαν οἱ καμπάνες τοῦ ἔθνους μας νὰ βρονταφωνήσουν τὸ «ΕΛΛΑΣ ἈΝΕΣΤΗ» καὶ πάλιν ἀπ' ἄκρῃ εἰς ἄκρῃ θρηναῖον, φωνάζουν καὶ προκαλοῦν τὴν χριστιανικὴν ψυχὴν νὰ ἐξεγερθῇ. Νὰ πολεμήσουν. Ἐναντίον τίνος; Αὐτὴ τὴ φορὰ ἐναντίον ἐνὸς τρομεροῦ, τρομεροτάτου ἐχθροῦ, τοῦ Σατανᾶ, τοῦ Ἐκσφόρου ὁ ὁποῖος καλύπτεται πίσω ἀπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΜΑΣΟΝΙΑ» τῆς ὁποίας δυστυχῶς, εἶναι

κέντρον ἡ Θεσ)νίκη καὶ οἱ πλόκαμοι τῆς ἔχουν τυλιχθῇ στὶς ὑψηλότερες θέσεις.

Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ εἰς τὰ δεπλά τοῦ Χριστοῦ!
Ἐάν θέλει ἡ Ἡρωϊκὴ πατρίδα μας ἡ γῆ αὐτὴ τῆς εὐλογίας νὰ μὴ ποδοπατηθῇ ἀπὸ τὸν Σατανᾶ, **ΕΞΕΓΕΡΘΕ!**

Ἀλλὰ ποῖα ἀπαίτησις ἀπὸ τὸν ἀκατήχητο λαόν, τὴν σιγὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν σιγοῦν αἱ θρησκευτικαὶ ὀργανώσεις, σιγοῦν οἱ ἄμβωες τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν πόλεων εἰς τὰς ὁποίας δρᾷ ἡ Μασονία, σιγοῦν οἱ ἀρχιερατικοὶ θρόνοι. Οὐαὶ εἰς αὐτοὺς ποὺ κατέχουν τὰ ὑψηλὰ ἱερατικά ἀξιώματα καὶ ἀδιαφοροῦν. Οὐαὶ! Οὐαὶ! Τὴν σιγὴν κατὰ τὴν ὁποῖαν οἱ ἀχθοφόροι τῶν Πατρῶν καὶ οἱ βοσκοὶ τοῦ Βάλτου περιφέρονται μὲ μαύρην σημαίαν στοὺς δρόμους φωνάζοντας μετὰ τὴν ψυχὴν πλημυρισμένην ἀπὸ ἀγανάκτησιν «ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΜΑΣΟΝΙΑ».

Εἶδε εἰς τοὺς Χριστιανούς αὐτούς. Εἶδε εἰς τὸν στυλοβάτην αὐτὸν τῆς Χριστιανικῆς πίστεως.

Χριστιανοί, ἄς μιμηθῶμε τοὺς ἀδελφούς μας αὐτοὺς καὶ ἄς ἐξεγερθῶμε, ἵνα μὴ διὰ τῆς σιγῆς μας αὐτῆς τὸ θῆριον ἀφόβως ἐξέλθῃ τῆς ἀβύσσου καὶ ἀνοίγῃ τὰς σιαγόνas του καταβροχθίσῃ τὴν Ἑλλάδα μας.

Φοιτηταὶ Θεολογικῆς Σχολῆς

Ἡ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΜΑΣ Εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀγάπης

ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΤΟΥ ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ
ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΕΡΜΑΝΟΥ
ΠΡΟΝΟΙΑ ΣΥΜΜΟΡΙΟΠΛΗΚΤΩΝ.

Ἀριθ. 208

Ἀθῆναι τῇ 21 Δεκεμβρίου 1949

Ἐπεῖγον

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν
Χαλκοκονδύλη 7.—Ἐνταῦθα

Ἐχομεν τὴν τιμὴν, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 285)15-10-49 ὑμετέρου ἐγγράφου, νὰ διαβιβάζωμεν ὑμῖν τὰς πλέον θερμὰς καὶ ἐγκαρδίους εὐχαριστίας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ὑπὸ τὴν Ὑψηλὴν Προστασίαν Ἀντιοῦ ἱεράτου «Πρόνοια Συμμοριοπλήκτων» διὰ τὴν κατόπιν τῆς ἐκκλήσεως τῆς Α. Μ., εὐγενῆ καὶ γενναίαν εἰσφορὰν ὑμῶν ὑπὲρ τῶν συμμοριοπλήκτων πληθυσμῶν τῆς Ἑλλάδος.

Παρακαλοῦμεν, ὅπως τὰς ἐκάστοτε ὑμετέρας εἰσφορὰς καταθέτετε εἰς τὸ ἐνταῦθα Κατάστημα τῆς Ἐθνικῆς Κτηματικῆς Τραπεζῆς, γνωρίζοντες ὑμῖν σχετικῶς τοῦτο.

Μετὰ τιμῆς

Διὰ τὴν ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν

Ὁ Πρόεδρος

(Τ. Σ.) Περικλῆς Ἰωαννίδης

Ἀντιναύαρχος ἑ. ἑ.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Ἡ ΠΑΛΑΙΑ ΕΙΚΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀπερίγραπτη εἶναι ἡ χαρὰ ἣν ἡσθάνθη ὁ ζωγράφος, ὅταν εἶδεν ἔμπροσθέν του ἓν τοιοῦτον ἀριστοῦργημα. Τό ἐθεώρει ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐν ἐκστάσει· τὸ παρετήρει ἐκ τοῦ πλυσίον, ἐκ τοῦ μακρόθεν, κατὰ πρόσωπον, πλαγίως, τὸ ἐθεώρει καταβιβασμένον τὸ ὕψωνε πάλιν, ἤλλαξε συχνὰ τὴν θέσιν του. Ὅταν δὲ τέλος ἐκόρσε τὰ βλέμματά του, ἔθεσε πάλιν τὸ ὕφασμα ἐπὶ τοῦ πλαισίου καὶ ἐκρέμασε τὴν εἰκόνα εἰς τὸ καταφανέστερον μέρος τοῦ ἐργαστηρίου του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ὅμως δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποσπασθῶσιν ἐξ αὐτῆς. Τοποθετημένον εἰς τὸ φῶς καὶ εἰς κατάλληλον μέρος, ἀνυψωθὲν δὲ καὶ ἐκ τῆς ὠραιότητος τοῦ πλαισίου, παρήγεν ἀσύγκριτον ἀποτέλεσμα. Εἶχεν τοσοῦτον μεγαλεῖον ἠγωνιζόμενος μετὰ τὴν τόσῃς ἀγαθότητος, τόσῃς γλυκύτητος! τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τὸ ὅποιον σὰς ἠκολούθει πανταχοῦ ἐνεῖχε τόσῃν χάριν καὶ ἡδύτητα, ὥστε ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἦτο οὐρανία ἐμφάνισις αὐτῆς τῆς Παρθένου, μελλούσης νὰ ἀποκαλύψῃ θεῖα μυστήρια.

Τὸν κ. Ρίβην ἐξήγαγον ἐκ τῆς ἐκστάσεώς του οἱ προσελθόντες ἵνα ἴδωσι τὴν εἰκόνα μαθηταί του, ἐρωτήσαντες αὐτόν, εἰς ποῖαν γραφίδα ἔπρεπε νὰ ἀποδῶσιν τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο.

— Δὲν βλέπετε τοὺς εἶπε ζωγράφος, ὅτι εἶναι Παναγία τοῦ Ραφαήλ; Οὐδὲ πρὸς στιγμὴν δύναται τις νὰ ἀμφιβάλῃ, ὅταν γνωρίζῃ τὸ ὕφος καὶ τὸν χαρακτήρα τῶν ἔργων του. Παρατηρήσατε: τὰ κοσμήματα, ἡ ὄψις, ἡ ἁρμονία τῶν χρωματισμῶν, πάντα φέρουσι τὴν σφραγίδα τῆς μεγαλοφυΐας του. Ἐξ ἄλλου προσέθηκε στρέφων τὴν εἰκόνα, παρατηρήσατε αὐτὴν τὴν μελανιάν, αὐτὰ τὰ γράμματα καὶ τὴν μονογραφίαν αὐτὴν· εἶναι ἡ ὑπογραφή τοῦ Ραφαήλ. Ὅμοιαν εἶδον ἄλλοτε ἐν Ρώμῃ.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ραφαήλ ὅλοι οὗτοι οἱ μαθηταί τῆς τέχνης ἔκυψαν τὴν κεφαλὴν μετὰ σεβασμοῦ. Ἐχόντες πλήρη πεποίθησιν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν πολυμάθειαν τοῦ διδασκάλου τῶν, δὲν ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων του. Ἀλλως τε καὶ κατεπείθοντο περὶ τῆς ἀληθείας, ὅσῃς ἐστρεφον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν πρὸς τὴν εἰκόνα, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξεπέμποντο ἀκτῖνες, μαρτυροῦσαι τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου ζωγράφου.

Μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην, ἥτις ἐπρόξενησε εἰς αὐτοὺς τόσῃν χαρὰν, ἀνήγγειλαν εἰς τὸν κ. Ρίβην, ὅτι ξένος τις ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ. Ἀφοῦ δὲ οὗτος ἐνευσε νὰ εἰσέλθῃ, εἰς νεανίας εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον. Ἦτο ὁ Λουδοβίκος Φιζῶ.

— Κύριε, εἶπεν, ἀφοῦ πρῶτον ἐχαιρέτησιν, ἐρ-

χομαὶ νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἂν δύνασθε νὰ μοὶ ἀποδώσετε ἐπὶ πληρωμῇ μίαν εἰκόνα μετρίου μεγέθους, τὴν ὁποῖαν ἀγοράσατε τὴν πρῶταν ταύτην ἀπὸ ἑνα ἔμπορον ρακῶν, κατοικοῦντα εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν πλησίον τῆς κρήνης. Ἡ εἰκὼν μοὶ ἀνήκει, εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς μητρὸς μου, τὴν ὁποῖαν εἰς κλέπτῃς μοὶ ἀφήρσεν εἰς τὸ γειτονικὸν δάσος.

Φιλάργυρος παρὰ τοῦ ὁποίου ἔρχονται νὰ ἀπαιτήσουν νὰ κενώσῃ τὸ κιβώτιόν του, δὲν θὰ ἐταράσσετο περισσότερο τοῦ κ. Ρίβη, ἀκούσαντος τὴν ὀχληρὰν πρότασιν τοῦ ἐπισκέπτου. Ἔστη ἐπ' ἀρκετὸν ὥς καρφωμένος εἰς τὴν θέσιν του, ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, μὴ γνωρίζων ἂν τῷ ὠμιλοῦσε σπουδαίως ἢ ἂν ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ χαιρέκακον, θέλοντα νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν στενοχωρίαν του.

— Λέγετε, Κύριε... εἴσθε... ἐφέλισε μόλις ἀκούμενος· ἔρχεσθε νὰ μοὶ ζητήσετε;

Ὁ Λουδοβίκος ἐπανελάβε τὴν πρότασιν του καὶ ἔδωκεν ἐξηγήσεις τόσῃ καθαρὰς, τόσῃ λεπτομερεῖς, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀμφιβάλῃ τις πλέον ὅτι αὐτὸς ἦτο ἰδιοκτήτης τῆς εἰκόνης.

Ἀλλως ἤρκει νὰ παρατηρήσῃ τις ἐπ' ὀλίγον τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου, νὰ παρατηρήσῃ καὶ τὴν εἰκόνα διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς σπουδαιότητος τῶν λόγων του, διότι μετὰ τοῦτο, καὶ ἐκείνης θὰ εὗρισκον μεγάλην ὁμοιότητα. Ὁ κ. Ρίβης δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ διαμφισβητήσῃ τὸ δίκαιον τῆς προτάσεως. Διὰ τοῦτο, ἂν καὶ ὡς καλλιτέχνης ἐπεθύμῃ νὰ διατηρήσῃ μίαν εἰκόνα τοῦ Ραφαήλ, ὡς τίμιος ὅμως ἄνθρωπος ἐπεθύμει πολὺ περισσότερον, νὰ μὴ οἰκειοποιηθῇ ξένον πρᾶγμα. Ἐννόησε προσέτι ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη, μετὰ τὴν μεταμόρφωσιν τῆς, δὲν ἔπρεπε νὰ μείνῃ πλέον οὔτε εἰς τὰς χεῖρας του, οὔτε εἰς τὰς τοῦ ἀρχαίου κυρίου τῆς, ἀλλὰ φυσικῶς ἔπρεπε νὰ ἀποδοθῇ εἰς ἓν τῶν μουσείων τοῦ κράτους. Δὲν ὑπελείπετο πλέον ἢ τὸ ζήτημα τῶν χρημάτων, εἰς τὸ ὅποιον ἡ χρηματικὴ του κατάστασις τοῦ ἐπέτρεπε νὰ εἶναι ὀλίγον εὐαίσθητος· ἐπὶ πλέον ὅμως θὰ τοῦ ἔμενε κάποτε ἡ τιμὴ, ὅτι ἔκαμε μίαν τόσον ἐκτακτὸν ἀνακάλυψιν, καὶ ὅτι δι' εὐφυοῦς ἐπανορθώσεως ἀπέδωκεν εἰς τὸ δημόσιον, ἓν τόσον ἀξιοθαύμαστον ἀριστοῦργημα.

Ὅλαι αἱ σκέψεις αὗται διήρχοντο τοῦ νοῦ του μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς. Τέλος ὅμως ἔλαβεν ὕφος ἐπίπλαστον καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λουδοβίκον ἀφοῦ ἤκουσεν ὅλας τὰς ἐξηγήσεις του:

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐμβάσματα Συνδρομῶν

Ἐμβάσματα, μένον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμ. Διακρίτου

κ. Πολύκαρπον, Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνας

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος, κ.ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντής Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

«Οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ ἐνδύοντες εἰς οἰκίας καὶ οἰκμαλῶντες γυναῖκας».

Οὕτω πως χαρακτηρίζει ὁ Θεογόρος Παῦλος τοὺς μηδαινοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἵτινες ἀπιστοαπεύμενοι εἰς τὸ ὑπάρχον ἔργον του, ἐπὶ τὸν ἀνὰ τὰς οἰκίας τῶν πιστῶν, προκειμένου νὰ διεγείρουν τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν ἐναντίον τοῦ Ἀποστόλου.

Παρόμοιον τι συμβαίνει καὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας μετὰ τὸν πρεσβύτερον τῆς Κερατέας, ἐπίσκοπον Βρεσθένης Ματθαῖον. Οὗτος ὡς ἄλλος Μοντανός, συνοδευόμενος μάλιστα καὶ ἀπὸ τὴν νεωτέραν Μαξιμίλλαν, τὴν Μαριάμ περιέρχονται τὰς οἰκίας τοῦ Συνοικισμοῦ Βύρωνος διὰ νὰ φανατίσουν, ἐμπνεύσουν τὸ μῖσος καὶ ἀποπλανήσουν τοὺς πιστοὺς. Τὶ ἐσχάτη κατάπτωσις, ἀλλὰ καὶ τὶ ἐπολεμικὸς θυσιὰ τοῦ ἐπισκοπικοῦ γόητρου!

Τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρου.

Τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων, ἐώραξε ὁ Σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος Μεγαρίδος καὶ διευθυντὴς τοῦ περιοδικοῦ μας. Πλείστοι ὅσοι πιστοί, ἐν οἷς καὶ ἐκλεκτὰ μέλη τῆς Πειραιϊκῆς Κοινωνίας, προσήλθον, ἵνα εὐχρηθῶσιν τὸν Ἀρχιερέα. Οἱ συνεργάται του, διερχόμενοι ἐν προκειμένῳ καὶ τὰς διαθέσεις τῶν ἀναγνωστῶν, εὐχονται εἰς τὸν ἀκατάβλητον μαχητὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅτι τὸ βέλτιστον καὶ σωτήριον, ἐν δὲ μακρότητα ἡμερῶν, ὅπως ὁμοῦ μετὰ τῶν ἄλλων δύο τῆς Ἐκκλησίας προμαχόνων, φέρωσιν εἰς αἴσιον πέρας τὸν καλλίνικον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνα.

«Ὅταν ἐμπνέῃ ἡ ἀγάπη».

Κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Χριστουγέννων, πολλὰ ἐνορία ἔδωσαν τὴν Μάχην τῆς ἀγάπης. Κατὰ τὰς πληροφωρίας μας εἰς τὴν ἐνορίαν Ἐδαγγελιστρίας Καραβὰ διανεμήθησαν εἰς ἀπόρους ἐνορίτας εἶδη (κρέας, βοῦτυρο, μακαρόνια) εἰς σεβαστὸν ἀριθμὸν, 105 ἄτομα ἔλαβον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκαιοποιτικὴν ποσότητα, συνολικῆς ἀξίας 2.500.000 δραχμῶν. Τοιαῦται πράξεις συγκινοῦν καὶ ἀποδεικνύουν τὸ βάθος τῆς πνευματικῆς ἐργασίας, ποὺ ἐπέτυχον ἐντιμοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐργάται.

1949 — 1950

Τὸ βιβλίον ἐνὸς ἔτους κλείει καὶ ἐναποτίθετα εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἱστορίας. Ἡδὴ διανοίγεται ἄλλον βιβλίον, διὰ νὰ ἀναγράψῃ ἡ ἀνθρωπίνη δραστηριότης τὰ πεπραγμένα της. Τὸ βιβλίον αὐτὸ θὰ πρέπη νὰ πληρωθῇ ἀπὸ ἐργα Χριστιανικῆς ἀγάπης, ἀπὸ τὸν θρίαμβον τῆς ἀρετῆς, εἰς τὸν ὅσον ὥστε νὰ ἀποτελέσῃ διὰ τὴν κοινωνίαν τὸ συμβόλαιον τῆς εἰρήνης καὶ τοῦ θριάμβου τῶν εὐγενῶν ἰδανικῶν.

Τοῦτο βεβαίως ἐφαρτᾶται ἀπὸ τὴν δραστηριότητα τῶν Χριστιανῶν. Ἐμπρὸς λοιπὸν, ἔργα καὶ ὄχι λόγια. Ἀνάπτυξις τῆς Χριστιανικῆς Φιλανθρωπίας, ἀνασωρόνησις τῶν Χριστιανικῶν κινήσεων, τὸνῶσις τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἀτομικὸς καθαρισμὸς. Ἡμεῖς κηρύττομεν τὸ ἀρχόμενον ἔτος, ὡς ἔτος ἐργασίας, ῥίπτοντες ὡς σύνθημα εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας τὴν προσηγὴν τοῦ Κυρίου «Ἐργάσεσθε ἕως ἡμέρας ἐστί».

ΑΓΓΕΛΙΑ

Καθιστῶμεν γνωστὸν ὅτι εὐρίσκονται εἰς μικρὸν ποσὸν ἐν τοῖς γραφείοις μας καὶ πωλοῦνται ἐγκόλπια ἡμερολόγια ἀντὶ δραχ. 7.000 καὶ τσέπης ἀντὶ 1.000 δραχ. Τὰ ἡμερολόγια τοῦ ἔτους ἐξηντήθησαν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου)

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἀριθ. 2411

29 Δεκεμβρίου 1949/11 Ἰανουαρίου 1950

Πρὸς

Τοὺς ἐδρασεσάτους Ἐφημερίους τῶν ἐν Ἀθήναις καὶ Περιχώροις Ἱ. Ναῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ παρακαλέσωμεν ὑμᾶς ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογιακοῦ ἔτους 1949 ὅπως εὐαρεστούμενοι μεριμνήσητε διὰ τὴν ἄμεσον ἀποστολὴν ἡμῖν τῶν μέχρι τέλους τοῦ ἔτους τούτου ὑποβληθεισῶν πρὸς τὰ ὑφ' ὑμᾶς ἀρμόδια πρόσωπα αἰτήσεων μετὰ δηλώσεων ἐγγραφῆς νέων μελῶν εἰς τὴν Πανελληνίον Θρησκευτικὴν καὶ Ἐθνικὴν Ὁρθόδοξον Κοινωνίαν δι' ὃ ζήτημα ἐξέδομεν καὶ ἄλλοτε τὸ ὑφ' ἀριθ. 2390 καὶ ἀπὸ 21 Αὐγούστου) 4 Σεπτεμβρίου 1949 ἔγγραφον ἡμῶν, ὅπερ μάλιστα ἐδημοσιεύθη ὁλόκληρον εἰς τὸ ὑφ' ἀριθ. 71 τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1949 (Π.Ο.Η.) φύλλον τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» πρὸς δὲ ὅπως μεριμνήσητε καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν ἡμῖν καὶ τῶν εἰσπραχθέντων χρηματικῶν ποσῶν διὰ δικαιώματα ἐγγραφῆς καὶ διὰ μηνιαίας συνδρομᾶς καθόσον ἐπιγόμεθα νὰ συμπληρώσωμεν τὸ Γενικὸν Μητρώον τοῦ Σωματεῖου καὶ νὰ συντάξωμεν τὸν ἐτήσιον ἀπολογισμὸν τούτου.

Ἐντολὴ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
ΑΛΕΞ. Α. ΚΟΝΤΟΣ ΓΕΩΡ. Α. ΜΠΟΓΓΡΗΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἐργ. τῶν Ἀγίων Θεοφανείων

καὶ τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ φιλοθρήσκου κοινοῦ, ὅτι τὴν προσεχῇ Πέμπτην 19 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. (6 Ἰανουαρίου κατὰ τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας) θὰ τελεσθῇ μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐπιβλητικότητος ἡ ἐορτὴ τῶν Ἀγίων Θεοφανείων ἐν τῷ ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Παναχίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης μετὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ ἡ ἐν τῇ θαλάσῃ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐκ τοῦ ἐκεῖ Κέντρου «Φλοῖστος».

Δι' ὃ συνιστῶμεν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς ὅπως σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις παραστώσιν κατὰ τὴν Ἱεράν ταύτην ἐορτὴν.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας